

נזיר דף ז עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שבת קודש) קצג

22 שלשים ואחד יום, אָלָא הָאָמַר וְ–בשאמר) הריני נזיר שלשים ואָחַד
23 יום, אָבַל אִם אָמַר הָרִינִי נֹזֵיר שְׁלֹשִׁים יוֹם] וְיוֹם אָחַד, כִּיּוֹן שְׁהוֹסִיף
24 לוֹמַר תֵּיבַת יוֹם מִיּוֹתֶרָתָּהּ, הֲרִי זֶה נֹזֵיר שְׁתַּיִם, שְׁכוּוֹנְתוֹ לִקְבֵּל עוֹד
25 נִזְרוֹת שֶׁל שְׁלֹשִׁים יוֹם.
26 מִבֵּאֵרֶת הַגְּמָרָא: רַב קָבֵר לֵה פְּרָבִי עֲקִיבָא, דְּדָרִישׁ לִישְׁנָא וְתִירָא –
27 שְׁסוּבֵר שְׂאֵדָם הָאוֹמֵר יִתּוֹר לְשׁוֹן מִפְּרָשׁוֹ. דְּתַנֵּן בְּבַבָּא בְּתֵרָא (סד), הַמוּכָר אֶת
28 דְּבַר נִתְכַוֵּן, אִפֵּי שְׂאִינוּ מִפְּרָשׁוֹ. דְּתַנֵּן בְּבַבָּא בְּתֵרָא (סד), הַמוּכָר אֶת
29 הַבַּיִת, לֹא מִכַּר לְקוֹנָה אֶת הַבּוֹר וְלֹא אֶת הַדֹּת שְׁבִיבִית, וְאִפֵּי עַל פִּי
30 שְׂבֵתָב לֹא בִשְׂטֵר הַמְּכִירָה, שְׁמוּכָר לֹא אֶת עֲוִמְקָא וְרוּמָא – עוֹמֵק
31 וְגוֹבָה שֶׁל הַבַּיִת, מִכָּל מְקוֹם לֹא כִּלְל בְּמִכְרָה אֶת אֱלֹהֵי, מִשׁוּם שְׂאִין
32 תִּשְׁמִישׁ שׁוֹה לְתִשְׁמִישׁ הַבַּיִת. וְאִפֵּי שְׁהוֹבֵר וְהַדוֹת נִשְׂאָרִים
33 בְּבִעוֹת הַמוּכָר, צְרִיף הוּא לִיָּקָח לֹא – לְקַנּוֹת לְעַצְמוֹ מִן הַלּוֹקָח
34 דְּרִיף כְּדִי לִלְכַת לְאוֹתוֹן חִפְרוֹת. כִּיּוֹן שְׁהַמוּכָר מוּכָר בְּעִין יֵפֶה אֶת
35 כָּל הַבַּיִת, וְאִינוּ מִשְׁיִיר לְעַצְמוֹ אִפִּילוֹ אֶת הַדֶּרֶךְ, דְּבְרִי רַבִּי עֲקִיבָא.
36 וְחֻמְרֵי אִמְרִים, אִין צְרִיף הַמוּכָר לִיָּקָח לֹא – לְקַנּוֹת לְעַצְמוֹ דְּרִיף,
37 כִּי בְּעִין רַעְהָ הוּא מוּכָר, וּמִשְׁיִיר לְעַצְמוֹ אֶת הַדֶּרֶךְ אֶל הַבּוֹר
38 וְהַדוֹת.
39 וּמִסִּימַת הַמִּשְׁנָה: וּמִזְדָּה רַבִּי עֲקִיבָא, בְּזִמְן שְׂאָמַר לֹא הַמוּכָר לְלוֹקָח,
40 הָרִינִי מוּכָר לָךְ אֶת הַבַּיִת חוּץ מֵאֱלֹהֵי – הַבּוֹר וְהַדוֹת, שְׂאִינוּ צְרִיף
41 לִיָּקָח לֹא דְרִיף כְּדִי לִלְכַת לְאוֹתוֹן חִפְרוֹת. שְׁהֲרִי גַם בְּלֹא אִמְרִתוֹ אִין
42 הַבּוֹר וְהַדוֹת בְּכִלְל הַמְּכִירָה, וּבְכַךְ שִׁיתֵּר בְּלִשׁוֹנוֹ וְאָמַר 'חוּץ
43 מֵאֱלֹהֵי, וְדֹאֵי נִתְכַוֵּן לְשִׁיר לְעַצְמוֹ גַּם אֶת הַדֶּרֶךְ, וְגַם רַב סָבֵר
44 כְּסִבְרַת רַבִּי עֲקִיבָא, וְלִכְּן טוֹבֵר שְׂאֵם כְּפֵל תֵּיבַת יוֹם' בְּלֹא צוּרָךְ,
45 בּוֹדָאֵי כּוּוֹנְתוֹ לִקְבֵּל עוֹד נִזְרוֹת שְׁלִימָה, וְלֹא רַק יוֹם אֶחָד:

1 וְאִי תָנָא – וְאִם הִיָּה שׁוֹנֵה רַק אֶת הָאוֹפֵן שְׂאֵמֵר הָרִינִי נֹזֵיר וְשִׁעָה
2 אַחַת, הִיָּיתִי אוֹמֵר שְׁדוּקָא בְּלִשׁוֹן זֶה חֲלִים עֲלֵי שְׁתֵּי נִזְרוֹתֵי,
3 מִשׁוּם דְּלֹא נְחִית לְדוּקָא – לֹא יִרְדַּ לְדַקְדֵּק בְּדַבְרֵי, שְׁהֲרִי נִדְרַ דְּבַר
4 שְׂאִינוּ יִכּוֹל לְהִיָּוֵת, שְׂאִין נִזְרוֹת לְשַׁעוֹת, וְכִיּוֹן שְׁצִרִיךְ לְתַקַּן אֶת
5 דְּבַרְיוֹ וְלְהוֹסִיף, נוֹסִיף נִזְרוֹת שְׁלִימָה. אָבַל אִם אָמַר הָרִינִי נֹזֵיר
6 אַחַת וְמִחְצָה, דְּבִלְשׁוֹן זֶה נְחִית לְדוּקָא – יִרְדַּ לְדַקְדֵּק בְּדַבְרֵי, שְׁהֲרִי
7 יִכּוֹל לִקְבֵּל נִזְרוֹת חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יוֹם נוֹסְפִים שְׁהֵם מִחְצִית מִתְּקוּפַת
8 הַנִּזְרוֹת, וְלִכְּן אִימָא לֹא לִימְנֵי תְרִי – לֹא יִמְנֵה שְׁתֵּי תְּקוּפוֹת שֶׁל
9 נִזְרוֹת, אֲלֵא רַק אַרְבַּעִים וְחֲמִישֵׁה יָמִים, קְמִשְׁמַע לָן – לִכְּן
10 הַשְׁמִיעֵנוּ הַתַּנָּא, שְׁבַפְלָחוּ – בְּכָל הָאוֹפְנִים הַשְּׁנוּיִים בְּמִשְׁנַתֵּינוּ הֲרִי
11 הוּא נֹזֵיר שְׁתַּיִם – שְׁתֵּי נִזְרוֹתֵי שֶׁל שְׁלֹשִׁים, מִשׁוּם שְׁהַמְּקַבֵּל עֲלֵיו
12 מְקַצֵּת נִזְרוֹת הֲרִי הוּא כְּמִקְבֵּל נִזְרוֹת שְׁלִימָה:

משנה

13
14 הַמִּשְׁנָה מְבִיאָה אוֹפֵן שֶׁלֹּא חָלָה עֲלֵיו נִזְרוֹת נוֹסֶפֶת: הָאוֹמֵר הָרִינִי
15 נֹזֵיר שְׁלֹשִׁים יוֹם וְשִׁעָה אַחַת, כִּיּוֹן שֶׁלֹּא סָמַךְ אֶת אִמְרַת 'שְׁעָה אַחַת'
16 לְתֵיבַת 'נֹזֵיר', לֹא אוֹמְרִים שְׁהוּא כְּאוֹמֵר 'הָרִינִי נֹזֵיר וְנֹזֵיר שְׁעָה',
17 אֲלֵא נִתְכַוֵּן לְהוֹסִיף שְׁעָה עַל הַנִּזְרוֹת שְׁקִיבֵל, וְהֲרִי הוּא נֹזֵיר
18 שְׁלֹשִׁים וְאָחַד יוֹם. וְאִין דִּי בְּכַךְ שִׁוִּסִיף שְׁעָה אַחַת, מִשׁוּם שְׂאִין
19 נִזְרוֹת לְשַׁעוֹת – שְׂאִי אִפְשֵׁר לִקְבֵּל נִזְרוֹת לְשַׁעוֹת, אֲלֵא רַק לִימָם:

גמרא

20
21 הַגְּמָרָא מְגַבִּילָהּ אֶת דִּין הַמִּשְׁנָה: אָמַר רַב, לֹא שְׁנוּ שְׁנוּהַג נִזְרוֹת

אגרות קודש

ב"ה, ז' אלול, תשי"כ

ברוקלין.

שלום וברכה!

... וכיון שהכל בהשגחה פרטית ובפרט ע"פ המבואר בתורת הבעל שם טוב ז"ל, אשר השנה היא שנת המאתים להסתלקות הילולא שלו, עלי החובה (והזכות) לעורר אותו ועל ידו את כל אלו שכותב בשמם, על דברי רבותינו נשיאינו [מתחיל ממורנו הבעש"ט ומי"מ הרב המגיד ורבנו הזקן בעל התניא (פוסק בנסתר דתורה) והשו"ע (פוסק בנגלה דתורה)] על גודל ההכרח דלימוד פנימיות התורה, שבדורנו נתגלתה בתורת החסידות, שמסרו נפשם על הפצת לימוד האמור, ואם על כאו"א הדברים אמורים עאכו"כ בהנוגע לאלו שיכולים להשפיע על אחרים, כדבר המשנה זכה וזיכה את הרבים, ומכלל הן וכו', וביחוד בתקופה דעקבתא דמשיחא שהנה זה עומד אחר כתלנו וכאו"א צ"ל מוכן בכל יום שיבוא, הרי מוכרח לעשות כאו"א כל התלוי בו, וכדברי מלכא משיחא כמסופר באגה"ק של הבעל שם טוב, שכשיפוצו מעינותיו חוצה, קאתי, וחיו וחיו להאריך את הגלות, אפילו לשעה הכי קלה ע"י העדר העשי' בהפצת האמורה, ואפילו עשי' שלא במילואה - שהרי זהו גלות הקב"ה וגלות כנסי"י אשר גלו לאדום שכינה עמהם, וקשה להאריך בדבר המצער עד להבהלה.

ובהמצאנו: בחדש אלול, חדש החשבון והרחמים, שאז המלך נמצא בשדה, וכמבואר בזה בלקו"ת ד"ה אני לדודי (פי' ראה) בודאי שמעוררים מלמע' את כ"א בהאמור, ויהי רצון שיהי' באתעדל"ע אתעדל"ת ובאופן דמוסיף והולך מוסיף ואור, ויהי רצון שאתבשר בשורה טובה בהאמור ואין טוב אלא מעשה בפועל, כי המעשה הוא העיקר, ואין לך דבר העומד בפני הרצון.

ברכה לבשו"ט ולכוו"ט.